

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนกับสัปดาห์คั่นเคยและสัปดาห์ไม่คั่นเคยที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนกับสัปดาห์คั่นเคยและสัปดาห์ไม่คั่นเคยที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ประชากรที่ศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2533 และได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เพื่อเลือกโรงเรียนแล้วใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย เพื่อทำการเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 314 คน จากโรงเรียนที่มีที่ตั้งอยู่ในเขตตัวเมืองชั้นใน 3 โรงเรียน และโรงเรียนที่มีที่ตั้งอยู่ในเขตตัวเมืองชั้นนอก 3 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทที่ 1 เป็นเทปบันทึกเสียงนิทานซึ่งมี 2 เรื่อง คือ (1) นิทานที่มีสัปดาห์คั่นเคยเป็นตัวเอก และ (2) นิทานที่มีสัปดาห์ไม่คั่นเคยเป็นตัวเอก เครื่องมือในการวิจัยประเภทที่ 2 คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังของนักเรียนจากการฟังนิทานทั้ง 2 เรื่อง มีความตรงตามเนื้อหา และมีค่าความเที่ยงทดสอบด้วยวิธีของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR - 20) เท่ากับ 0.81

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างฟังเทปนิทาน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัปดาห์คั่นเคย และกลุ่มที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัปดาห์ไม่คั่นเคย เมื่อนักเรียนฟังนิทานจบแล้วให้ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังทันทีและเก็บแบบทดสอบคืนเมื่อครบเวลาที่กำหนด นำมาตรวจให้คะแนนและลงรหัสข้อมูล แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSSX

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. วิเคราะห์การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัปดาห์คั่นเคย กับกลุ่มที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัปดาห์ไม่คั่นเคย โดยใช้ค่าที่ ($t - test$)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียน และสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบนัยสำคัญ ด้วยสถิติทดสอบค่า ที

3. วิเคราะห์สหสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างลักษณะของผู้เรียน และสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis) และสร้างสมการในการทำนายความเข้าใจในการฟังของนักเรียน

ในการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังของนักเรียน วิเคราะห์ความสัมพันธ์และสหสัมพันธ์เชิงพหุคูณ ใช้ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบ = .05

สรุปผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคย กับนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคย พบว่า นักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคยมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน และสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน พบว่า

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความเข้าใจในการฟังสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีความเข้าใจในการฟังต่ำ

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยสูงจะมีความเข้าใจในการฟังสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยต่ำจะมีความเข้าใจในการฟังต่ำ

2.3 สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคยจะมีความเข้าใจในการฟังสูง และนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคยจะมีความเข้าใจในการฟังต่ำ

2.4 เพศของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงจะมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนชาย

2.5 ที่อยู่และจำนวนชั่วโมงในการชมรายการโทรทัศน์ต่อวันของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังน้อยมาก ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. ความสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างลักษณะของผู้เรียนและสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน พบว่า

ตัวแปรที่สามารถทำนายคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัว คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยตัวแปรทำนายที่สำคัญที่สุดคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย ซึ่งอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนได้ร้อยละ 18.23 ตัวแปรทำนายที่สำคัญอันดับสอง คือ สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน ซึ่งเพิ่มการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอีกร้อยละ 4.67 ตัวแปรทำนายที่สำคัญเป็นอันดับสาม คือ เพศของนักเรียน ซึ่งเพิ่มการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอีกร้อยละ 2.05 และตัวแปรทำนายที่สำคัญเป็นอันดับสี่ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเพิ่มการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอีก ร้อยละ 1.83 และตัวแปรทั้ง 4 ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียนได้ร้อยละ 26.78

อภิปรายผล

การอภิปรายผลแบ่งเป็น 3 ประเด็น คือ (1) การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังของนักเรียนระหว่างนักเรียนที่ฟังนิทานที่ตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคย กับนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคย (2) ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนและสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน (3) ความสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างลักษณะของผู้เรียนและสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ระหว่างนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคย กับนักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคย พบว่า

นักเรียนที่ได้ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคย มีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร วงษ์ชมภ (2528) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จรรยาวิชาโดยใช้หนังสือการ์ตูนที่มีตัวเอกในเรื่องที่นักเรียนรู้จักและไม่รู้จักของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ว่ามีผลการเรียนรู้แตกต่างกัน ดังนั้นในการที่ครูผู้สอนจะนำนิทานหรือเรื่องราวต่าง ๆ มาเล่าให้นักเรียนฟัง ควรจะเลือกเรื่องที่มีตัวเอกที่คุ้นเคยกับนักเรียนซึ่งจะทำให้เด็กมีความเข้าใจในการฟังได้เป็นอย่างดี

2. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียน และสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน พบว่า ตัวแปรที่มีสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนมี 4 ตัวแปร ดังนี้

2.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางกลับกัน คือ นักเรียนหญิงจะมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คลาร์ก (Clark , 1961) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการใช้ภาษาสูงกว่านักเรียนชาย และตรงกับการศึกษาของ พลาสเลย์ (Parsley , 1963) ที่พบว่านักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่านและการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิต

2.2 สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คุ้นเคย จะมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คุ้นเคย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เชนินู ลังษ์น้อย (2527) ที่ศึกษาพบว่าผลการเรียนรู้ ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนชอบมากที่สุดจะสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนชอบปานกลาง และชอบน้อยที่สุด และ วิเชียร วงษ์ชมภ (2528) ที่ศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้จรรยาวิชาโดยใช้หนังสือการ์ตูนที่มีตัวดำเนินเรื่องที่นักเรียนรู้จักและไม่รู้จักของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึงนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยสูง เมื่อฟังนิทานแล้วจะมีความเข้าใจในการฟังสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เมื่อฟังนิทานแล้วก็จะมีความเข้าใจในการฟังต่ำด้วย

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนในทิศทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเมื่อได้ฟังนิทานก็จะมี ความเข้าใจในการฟังสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำก็จะมี ความเข้าใจในการฟังต่ำ เช่นเดียวกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยนี้ผลสรุปที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮอลแลนด์ (Halland, 1960) ที่ได้ศึกษาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านสติปัญญา กับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ได้ค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ .05 แสดงว่าความสำเร็จทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา เช่นเดียวกับ Hollow (1955) ที่ทำการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ รัตนา ศิริพานิช (2507) และ เมอร์ฟี (Murphy, 1963) ที่ทำการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการฟังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ เช่นเดียวกัน

3. ความสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างลักษณะของผู้เรียน และสัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน พบว่า ตัวแปรที่อธิบายความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการฟังของนักเรียน มีความสำคัญตามลำดับ คือ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย (2) สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน (3) เพศของนักเรียน และ (4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อภิปรายสรุป

จากการวิจัยเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนกับสัตว์คั้นเคยและสัตว์ไม่คั้นเคยที่เป็นตัวเอกในนิทานกับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในครั้งนี้นับว่านักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์คั้นเคยจะมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนที่ฟังนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ไม่คั้นเคย และนอกจากนี้ องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟัง มี 4 ประการ คือ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะภาษาไทย (2) สัตว์ที่เป็นตัวเอกในนิทาน (3) เพศของนักเรียน และ (4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้ สามารถร่วมกันทำนายความเข้าใจในการฟังของนักเรียนได้ร้อยละ 26.78

ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนกับสัตว์คันเคย และสัตว์ไม่คันเคยที่เป็นตัวเอกในนิทาน กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1.1 การเลือกนิทานสำหรับนักเรียน ควรเลือกให้มีตัวเอกในการดำเนินเรื่องที่มีความคุ้นเคยกับนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังมากขึ้น

1.2 การเล่านิทานให้นักเรียนฟัง ให้คำนึงถึง เพศ ระดับความสามารถของนักเรียนด้วย จะทำให้ได้ผลดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะผู้เรียนด้านอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ เพราะอาจจะมีตัวแปรอื่นอีกมากที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟังของนักเรียน

2.2 ควรมีการศึกษาถึงการใช้สื่อประเภทนิทาน หรือสื่ออื่น ๆ ที่นำมาประกอบบทเรียน ว่าควรจะใช้วิธีการนำเสนออย่างไร และด้วยเครื่องมือชนิดใด จึงจะทำให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับ เสียงต่าง ๆ ที่ใช้ในการบรรยายหรือเล่าเรื่อง สำหรับนักเรียนวัยต่าง ๆ กัน ว่าควรจะใช้เสียงประกอบ เสียงเพลง และเสียงบรรยายอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด